

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie skazanego **S. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 22 listopada 2012 r.,

kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 22 marca 2011 r., utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego z dnia 29 listopada 2010 r.,

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1) pozostawić kasację bez rozpoznania z powodu jej niedopuszczalności z mocy ustawy;

2) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego wniósł kasację od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 22 marca 2011 r., którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 29 listopada 2010 r. Tym ostatnim wyrokiem S. K. został uznany winnym przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. i skazano go na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby w rozmiarze dwóch lat.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o pozostawienie kasacji bez rozpoznania jako niedopuszczalnej z mocy ustawy, tj. wniesionej wbrew art. 523 § 2 k.p.k.,

Stanowisko Prokuratora zawarte w odpowiedzi na kasację jest trafne. Obowiązujące przepisy k.p.k. zawierają ograniczenie dla stron (nie dotyczy to tzw.

podmiotów określonych w art. 521 k.p.k.) w możliwości skorzystania z prawa do wniesienia kasacji w sytuacji, gdy została orzeczona kara pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszona (art. 523 § 2 i 4 k.p.k.). W takim bowiem przypadku strona może wnieść kasację tylko wtedy, gdy zarzut kasacji dotyczy uchybienia wymienionego w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.). Tymczasem w kasacji obrońcy skazanego zarzutów o takim charakterze w ogóle nie sformułowano. Dopiero kilka dni po wniesieniu kasacji, po upływie trzydziestodniowego terminu do złożenia kasacji, w piśmie z dnia 12 grudnia 2011 r. określonym „Uzupełnienie kasacji” sformułowano zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 450 § 2 k.p.k., które miałyby polegać na braku wezwania oskarżonego do udziału w rozprawie apelacyjnej. Zdaniem autora pisma uzupełniającego udział ten, w realiach sprawy, był obowiązkowy, mimo braku stosownej decyzji sądu (prezesa sądu). Trafnie podkreśla Prokurator, że tak sformułowany zarzut nie ma żadnego związku z treścią art. 450 § 2 k.p.k., zgodnie z którym to przepisem właśnie prezes sądu lub sąd decyduje o uznaniu za konieczny udział oskarżonego na rozprawie.

Niezależnie od powyższej okoliczności, w treści złożonej w terminie kasacji powołano się na zupełnie inną okoliczność, polegającą na braku prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy kasacyjnej obrońcy skazanego, co miałyby naruszać prawo do obrony, natomiast w żadnym zakresie nie wskazywano na naruszenie regulacji dotyczących obowiązkowego udziału oskarżonego w rozprawie apelacyjnej.

W tym stanie rzeczy, uznając kasację za niedopuszczalną, należało orzec jak w sentencji.